

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Θεία Λειτουργία:

«Χαίροις αποστόλων ό μιμητής, Κοσμά θεοφόρε, ... ευαγγελίου ό θεηγόρος κήρυξ».

Στή χορεία τών νεωτέρων αγίων τής Έκκλησίας μας συαριθμεΐται καί έορταζόμενος σήμερα άγιος ιερομάρτυς Κοσμάς ό Αιτωλός. Ένας άγιος ό όποϊος τιμάται καί από τόν Θεό, τιμάται καί από τήν επί γής στρατευομένη Έκκλησία του Χριστού άφενός για τό ιεραποστολικό του έργο καί άφετέρου για τό μαρτύριό του.

Διπλή ή τιμή καί διπλός ό στέφανος, άδελφοί μου. Αλλά για τόν άγιο Κοσμά τόν Αιτωλό μαρτύριο καί μαρτυρία, ιεραποστολή καί θυσία ήταν έννοιες καί πραγματικότητες άλληλένδετες.

Όταν άρχισε τίς ιεραποστολικές του περιοδεΐες στή σκλαβωμένη Ελλάδα, γνώριζε ότι αυτό πού έκανε ήταν επικίνδυνο για τόν ίδιο καί τή ζωή του, αλλά εκείνος δέν ύπολόγιζε τόν έαυτό του. Ήθελε νά κάνει τό καθήκον του. Ήθελε νά βοηθήσει τούς άδελφούς του νά κρατήσουν τήν πίστη τους καθαρή καί ανόθευτη, νά διατηρήσουν τήν έθνική τους συνείδηση, τή γλώσσα τους καί τίς παραδόσεις τους, πού κινδύνευαν νά ξεχάσουν, καθώς οί Τουρκοί δέν τούς άφηναν ούτε νά μιλοΰν τήν έλληνική γλώσσα ούτε νά τή διδάσκουν ούτε νά λατρεύουν έλεύθερα τόν Θεό καί νά διδάσκουν τήν πίστη στά παιδιά τους.

Γνώριζε ό άγιος Κοσμάς πόσο δύσκολη ήταν ή αποστολή του, αλλά τήν ανέλαβε μέ θεϊο ζήλο καί μέ πολλή αγάπη, για χάρη τών άδελφών του. Τήν ανέλαβε καί άς είχε περιορισμένες δυνατότητες καί άς μήν διέθετε μέσα. Διέθετε όμως πίστη καί αγάπη, διέθετε ζήλο για νά μεταφέρει στους άδελφούς του, πού είχαν ανάγκη τό μήνυμα τής πίστεως στόν Χριστό, αλλά καί τής αγάπης στήν πατρίδα.

Τήν ίδια αυτή πίστη καί τόν ίδιο αυτό ζήλο του άγίου Κοσμά πρέπει νά έχουμε όμως καί έμεΐς, άδελφοί μου, γιατί τό νά διακηρύσσουμε τήν πίστη μας στόν Χριστό καί νά βοηθοΰμε τούς συνανθρώπους μας πού ζοΰν μακριά από αυτόν, πού ζοΰν μακριά από τήν Έκκλησία, νά τόν πλησιάσουν καί νά τό γνωρίσουν είναι καθήκον καί χρέος όλων μας.

Καί δέν πρέπει νά ξεχνοΰμε ότι δέν ήταν μόνο ή έποχή στήν όποία έζησε καί έδρασε ό άγιος ιερομάρτυς Κοσμάς ό Αιτωλός μία έποχή στήν όποία οί Έλληνες κινδύνευαν νά ξεχάσουν τήν πίστη τους στόν Χριστό, νά ξεχάσουν τίς εύσεβείς παραδόσεις τους, αλλά ό κίνδυνος αυτός έλλοχεΰει σέ κάθε έποχή. Έλλοχεΰει καί στή δική μας έποχή, άδελφοί μου.

Καί εάν τότε ό κίνδυνος αυτός προερχόταν από τήν μακροχρόνια ύποδούλωση τής πατρίδος μας σέ έναν αλλόθρησκο κατακτητή, πού ήθελε νά μάς κάνει νά ξεχάσουμε τήν πίστη μας για νά ξεχάσουμε καί τήν έθνική μας ταυτότητα, σήμερα διαμορφώνονται συνθήκες άδιαφορίας πρός τήν πίστη καί τίς αρχές της, συνθήκες άδιαφορίας για τήν πατρίδα καί τά ιδανικά πού συχνά συκοφαντοΰνται καί χλευάζονται. Καί ύπάρχουν διάφοροι παράγοντες, οί όποιοι έν όνόματι μιås κακώς έννοούμενης παγκοσμιοποίησης ή ενός κακώς έννοούμενου προοδευτισμοΰ έχουν παρόμοιες επιδιώξεις καί θέλουν σιγά-σιγά νά μάς απομακρύνουν, νά απομακρύνουν τά παιδιά μας από αυτή τήν ύγιή ρίζα πού λέγεται όρθόδοξη πίστη, πού λέγεται όρθόδοξη Έκκλησία, καί πού κράτησε τό Γένος μας όρθιο μέσα σέ όλες τίς καταιγίδες πού πέρασε στή μακρά ιστορική του διαδομή.

Αλλά είναι καί χρέος μας άκόμη, χρέος τιμής καί σεβασμοΰ πρός τόν άγιο ιερομάρτυρα Κοσμά τόν Αιτωλό πού τόσο κοπίασε για τόν έπανευαγγελισμό τών Έλλήνων, νά φροντίζουμε καί έμεΐς για τόν δικό μας έπανευαγγελισμό. Νά φροντίζουμε νά γνωρίζουμε τί πιστεύουμε, τί διδάσκει ή Έκκλησία μας, τί ζητά ό Θεός από έμάς, καί νά μήν επιχειροΰμε νά προσαρμόσουμε τήν πίστη μας καί τό Ευαγγέλιο στά δικά μας μέτρα, στίς δικές μας αδυναμίες, γιατί τότε δέν κάνουμε τίποτε,

καθώς ο Χριστός είναι κατηγορηματικός σέ αυτό λέγοντας ότι όποιος αλλάξει «ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία» από τόν νόμο του «ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν». Αλλά καί ο πρωτοκορυφαῖος απόστολος Παῦλος μᾶς προειδοποιεῖ ότι κανείς δέν παίρνει τό στεφάνι τῆς νίκης «ἐάν μή νομίμως ἀθλήσῃ», ἐάν δηλαδή δέν ἀγωνισθεῖ σύμφωνα μέ τούς ὅρους καί τούς κανόνες πού θέτει ὁ Χριστός μέ τό εὐαγγέλιό του.

Γι' αὐτό, ἀδελφοί μου, ἀποδίδοντας σήμερα τήν τιμή καί τόν σεβασμό πού ὀφείλουμε στόν ἅγιο ἱερομάρτυρα Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό, ἅς ἀποφασίσουμε νά τόν τιμήσουμε οὐσιαστικά ἀγωνιζόμενοι καί ἐμεῖς, ὁ καθένας ἀνάλογα μέ τίς δυνατότητές του, γιά τόν ἐπανευαγγελισμό τῶν ἀνθρώπων ἀλλά καί γιά τόν προσωπικό μας ἐπανευαγγελισμό ἀξιοποιώντας καί τίς πολλές εὐκαιρίες πού μᾶς προσφέρει ἡ Ἐκκλησία μας, γιά νά κρατήσουμε αὐτή τήν πίστη πού σώζει καί τήν ψυχή μας καί τήν πατρίδα μας.

Ἐάν, ἀδελφοί μου, ἓνας καλόγερος, ὅπως ἦταν ὁ ἅγιος Κοσμᾶς, μέσα στήν Τουρκοκρατία, γύρισε χωρίς μέσα, χωρίς αὐτοκίνητα ὅλη τήν Ἑλλάδα καί κατόρθωσε νά ξεσηκώσει τούς Ἕλληνες γιά τήν πίστη καί γιά τήν πατρίδα καί ἔτσι κατόρθωσαν λίγα χρόνια ἀργότερα νά κερδίσουν μέ τόν ἀγώνα τους τήν ἐλευθερία, πόσο μᾶλλον ἐμεῖς πού ἔχουμε ὅλα τά μέσα καί πού ὁ καθένας μπορεί νά λέει ὅ,τι θέλει, καί ἀκόμη ὅτι δέν εἴμαστε ὀρθόδοξος λαός, ξεχνώντας αὐτό πού ἔλεγαν οἱ Ἕλληνες, ὅταν ἀγωνιζόταν, αὐτό πού ἔλεγε ὁ Κολοκοτρώνης, «γιά τοῦ Χριστοῦ τήν πίστη τήν ἁγία καί τῆς πατρίδος τήν ἐλευθερία». Καί νομίζουν ὅτι εἶναι προοδευμένοι ὅταν λένε «τί χρειάζεται ἡ πίστη, τί χρειάζονται αὐτά τά ἰδανικά, τί χρειάζεται ἡ οἰκογένεια, τί χρειάζεται ἡ πατρίδα, ὅλοι τό ἴδιο εἴμαστε».

Δέν εἶναι ἔτσι, ἀδελφοί μου, ἐμεῖς θά πρέπει νά διατηρήσουμε τίς παραδόσεις μας, τήν πίστη μας, τήν ἀγάπη μας γιά τήν Ὁρθοδοξία, γιά τήν πατρίδα καί γιά τήν οἰκογένεια. Βλέπετε ἡ οἰκογένεια ποῦ κατήντησε, γιατί φύγαμε ἀπό τόν δρόμο τοῦ Θεοῦ. Δέν τιμοῦμε τούς γονεῖς, οἱ γονεῖς δέν τιμοῦν τά παιδιά καί φθάσαμε στή διάλυση τῆς οἰκογενείας. Ὅλα αὐτά, ἐάν μελετήσετε τόν ἅγιο Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό, τά προβλέπει, εἶναι προφητεῖες τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ. Ἐπομένως ἐδῶ στήν ἐνορία σας πού τόν τιμοῦμε ἰδιαίτερως, καί σήμερα ἔχουμε τήν εὐλογία νά ἔχουμε τό εὐωδιάζον καί χαριτόβρυτο λείψανό του, θά πρέπει, ἀδελφοί μου, νά τά βλέπουμε σοβαρά. Οἱ μεγαλύτεροι νά καθοδηγοῦν τούς νεωτέρους, τά παιδιά καί τά ἐγγόνια, νά μείνουν πιστά στίς παραδόσεις τοῦ τόπου μας, τῆς Ἐκκλησίας μας, καί τότε νά εἴστε βέβαιοι ὅτι αὐτή ἡ πατρίδα θά πάει μπροστά μέ ὅλες τίς δυσκολίες.